

Rok kohouta

Tereza Boučková

Download now

Read Online ➞

Rok kohouta

Tereza Bouřková

Rok kohouta Tereza Bouřková

Nový, autobiograficky laděný román je drásavý upřímná výpověď ženy, které se rozpadne život a ona hledá sílu, s níž by ho dokázala znovu poskládat dohromady.

Rok kohouta Details

Date : Published April 2008 by Odeon (first published January 1st 2008)

ISBN : 9788020712639

Author : Tereza Bouřková

Format : Hardcover 336 pages

Genre : European Literature, Czech Literature

[Download Rok kohouta ...pdf](#)

[Read Online Rok kohouta ...pdf](#)

Download and Read Free Online Rok kohouta Tereza Bouřková

From Reader Review Rok kohouta for online ebook

Lukas Cabala says

dosť surové, o nepříjemných veciach, ťasto až príliš úprimne, ba boli miesta, kde som si vravel, že je tá úprimnosť až nevkusná. Ale ok, kniha je to napriek všetkému dôležitá.

Začalo snežiť v marci a autorka napísala, že a to prej globální oteplování - ale pred 9 rokmi to možno ešte bolo cool, takto šaškovať...

ideálne si pred touto knihou prečítať Indiánský bôh, ktorý tomuto príbehu predchádza (a podľa mňa je sám o sebe aj lepší, ako Rok kohouta)

Lubos Panda says

Zajímavé téma, ale bohužel mi vôbec nesedl autorčin styl psaní. Mrzí mňa to.

Marina says

Roman o tome kako djeca ispadnu točno onako kako ih odgajaš. Pitavim romanom me nervira majčin, uvjetno rečeno, autizam, prema posvojenoj djeci. Neprestano ponavljanje istih pogrešaka i nadanje da će one dovesti do drugačijih rezultata. Ukratko, upropastila je dva života.

Natalie says

Teška, depresívna...dobrá. :)

Tadeáš Fořt says

příběhy//silný příběhy//ženský příběhy. fakt fajn.

Sara Zovko says

Koja depresija od knjige. Dotukla me, teško mi je uopće objasniti zbog čega. Kombinacija autorice sklone neurozi, njezin brak i djeca, iskrenost s kojom piše, ako ništa drugo svaka joj čast na hrabrosti.

Poki says

Doporučuji audioknihu k maturitě.

Žuržica Novak says

„Godina pijetla“ privukla me temom o usvajanju romské djece. No o tome autorica vrlo malo piše. Sadržaj knjige više se odnosi na njezino nezadovoljstvo postojením karijerom i brakom. Ona putuje, pjeva, glumi, piše, uči, spava kod mame, muž bezvoljan, biciklira, popravljá bicikle. Kad odgajaju djecu?

Dobar naslov. Odličná tema. I to je sve. Od odgoja i odnosa s posvojenom djecom ostaje samo; „Ne mogu više.“ „Ukrao je.“ „Nema ga.“ „Obećao je.“ „Tražim ga.“ „Umorna sam.“ „Ne mogu više.“

Ni ja ne mogu više (ipak sam prošítala do kraja).

O metodama odgoja ništa. Savjetovali su joj: „...neka se dječácima posvěćujúmo, neka ih odgajámo, neka s njima razgovárámo, neka ih pohvalimo, neka ih kaznimo kućnim zadatkom, neka ih motivirámo, neka ih naučimo pameti, neka ih onemogućimo, neka ih ne puštámo...“ ali, od toga u knjizi gotovo da nema ništa. Probleme rješává novcem tj. novčanim nagradama. Ne razumijem kako može po stoti put nasjesti na fóru jer je on rekao da je..... Ne ide s njom jer on mora... Ma nema toga s djecom, djeca moráju imati pravila.

„...Lukaš je ponovno markiráo. Vratio se kući u tuđnom stanju: crvene bjeloočnice, slabá ravnoteža, beskrajno blebetanje. Što sada?...“ Ništa, malo víke i u krevet. Svako put isto.

Autorica se u jednom razgovoru opravdáva kako ona u knjizi samo iznosi osobno iskustvo. Međutím, u knjizi iznosi i vlastite stavove.

Polázi od pretpostávke da „...osjećájem odgovornosti ni u koga nije moguće usaditi, ako ga već nema u sebi.“

„...O čemu bi trebala razmišljáti obitelj koja nije romská, a razmišljá o prihvatú romskog djeteta? Svakako da je živjeti s djetetom koje potječe iz drukčijeg plemena...“ Pa nije ponašanje djeteta genetski uvjetováno.

Ako joj je scénárij za film o kojem govori u knjizi kao knjiga, nije čudo što ga nitko nije htio snimiti.

Salma Say says

????? ? ???? ? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? .. ??????
???? ? ? ???? ? ???? ? ? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ????
???? ? ? ???? ???? ???? ???? ???? ? ? ???? ? ? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ???? ..
???? ???? ???? ???? ???? ? ???? ? ? ???? ???? ???? ???? ? ? ???? ? ? ???? ? ? ???? ? ? ???? ? ????
???? ???? ? ???? ???? ? ???? ???? ? ???? ???? ???? ? ???? ???? ? ???? ? ???? ? ???? ? ???? ? ????
..

Rene Stein says

Čtyřicetiletý jsem dal jen kvůli zvolenému tématu.

Forma knihy mě neoslovila. Tereza Boučková popisuje život na samotě (záměrně?) trochu jako Ludvík Vaculík, ale knize chybí vaculíkovská ironie a přebývá v ní ženské hysterie - i když ta hysterie je zcela opodstatněná, protože líčení peripetií výchovy adoptovaných hajzlíků ve mně zanechalo dojem, že Tereza Boučková je i přes hysterii buď naprostá svůtice, protože ty adoptované polodementní dospívající gaunery by

proklela i Matka Tereza a a s gustem by je zmlátil i laxní Gándhí, nebo je v knize hodn? spisovatelské licence. Celé vyprávění by se dalo shrnout slovy "jak jsem výchovou dvou spratk? a smrad? ztratila skoro 20 let života a h?ála jsem si (adoptovanou a pro kriminál zrající) zmiji na prsou".

Po p?e?tení této knihy se už nebudu rouhat, že vlastní d?ti ?lov?ka ni?ím nep?ekvapí, protože v nich p?sobí jen staré a v širším p?íbuzenstvu již vid?né geny v novém a do?asn? malebném d?tském vydání.

Maja Antoli? says

enjoyed it, Theresa is really my hero, I cannot imagine how she managed to go through this ordeal and still believe in love in spite of everything- even though love sometimes means to close our doors and be at peace- sort of. Highly recommend.

Karolína says

?ím víc nad tím p?emýšlím, tím mí? se mi kniha líbila. Hlavní problém bude asi v tom, že jsem po knize sáhla na doporu?ení, že "jde o knihu o nevyda?ené adopci". Jenže o tom ta knížka moc není. Respektive je, ale tak z 40%. Pasáže o trablích s adoptovanými d?tmi jsou vždy vt?sn?né mezi vyho?elé odstavce o tom, jak paní Bou?ková nem?že psát. Mezi odstavce o tom, jak myslí na jiné chlapy než je její manžel, o tom jak si serou vlastn? všichni a všechno kolem, od scénáárist? p?es dramaturgy a režiséry až po vlastního manžela a samoz?ejm? i ty adoptované sígry.

A m? tak 60% knihy žalostn? nebavilo. V té knížce toho prost? bylo strašn? moc, páté p?es deváté, jak tu n?kdo pode mnou napsal, jedná se o n?jaký výk?ik, kdy se autokra asi cht?la vykecat.

Že lituje adopce dvou romských kluk?, to jí za zlé nemám, p?eci jen znám z okolí pár podobných p?íb?h? a rozhodn? mi nep?ijde, že by nad nimi lámala h?l p?ed?asn?. Naopak jim n?kolikrát za sebou nabízela jednoduchou dohodu - respektuj základní pravidla slušného chování a my ti pom?žeme - což se ovšem chlapc?m necht?lo.

Jak ale píšu výše, kniha rozhodn? není "o adopci" a jen s veškerým sebezap?ením jsem se snažila nep?esko?it 60% knihy s nezáživnými pasážemi života ženy, která se potýká s jakousi životní krizí v práci i manželství.

Jacek Zadro?ny says

Nie mog?em si? oderwa? od czytania, chocia? nie ma w tej ksi??ce zwrotów akcji, a raczej powtarzalno??. schematy zachowa? i codzienna udr?ka narratorki. I chocia? moja dusza buntowa?a si? przeciwko przyj?ciu do wiadomo?ci tej historii, to jednak brzmi ona zbyt prawdziwie, by by?a wymy?lona. A zatem czy romska krew ma moc silniejsz? od rodzicielskiej mi?o?ci, kilkunastu lat wychowania i wpajania norm spo?ecznych? A mo?e ca?a ta ksi??ka jest tylko usprawiedliwieniem niepowodzenia wychowawczego. Nie wiem i ksi??ka pozostawia mnie z niepokojem. Jest naprawd? dobra, chocia? pami?tnikowa forma w tak obszernym dziele nieco mo?e nu?y?. Tu, gdzie mieszkam, jest spora diaspora romska i czasem miasto trafia do mediów jako to prze?laduj?ce Cyganów. A ja nie wiem, jak pouk?ada? to w g?owie. Zach?cam, szczególnie tych o bardziej lewicowych pogl?dach, by spróbowali postawi? sobie pewne pytania.

Veronika Steff says

Moje hodnocení: <https://milyctenarskydenicku.blogspot...>

Luboš says

Depresivní!

Smekám před autorčinou statečností a dobrým srdcem. Já být v její kůži, tak v afektu a bezmocnosti ty kluky zabiju a pak i sebe.

Po tom všem, když dvěma adoptivním Romům doslova obětována život, se ještě najdou lidé, co ji obviňují z rasismu.

Komu se povedlo úspěšně vychovat adoptované děti? A komu adoptované romské děti?

-----citace-----

Co s nechtěnými dětmi, narušenými k neschopnosti žít normálním, relativně slušným životem? V miminkách, od počátku nemilovaných, do ústavu odložených, se za první rok života vyvine citová vazba jen na flašku s mlékem.

Na nic lidského.

Už dávno se ví, že pro citový vývoj člověka je nejdůležitější první rok života. Ale já si myslím, já vím! - že pro miminko je stejně důležité i to, jestli se na něj jeho máma těší, ještě když je v bříšku. Jestli ho miluje od chvíle, kdy se o něm dozví. A když se narodí, nemá se od své mámy ani na okamžik odloučit. Potřebuje na něj upírat pohledem, potřebuje slyšet její hlas, vidět její pohyby, potřebuje neměnné rituály, aby se cítilo v bezpečí.

Nechťná miminka jsou poprvé zrazená lhostejností matky už v jejím těle a v ústavech jsou pak znovu a znovu zrazována neustálými změnami, kolotočem lidí, až se naučí neupírat. Tyhle děti neměly ke komu přilnout. Přilnuly tedy tey jen ke své potřebě fyzického uspokojení.

A já si dobře pamatuji, jak byli kluci ubozí, když jsme je dostali. Jak nereagovali na lidský hlas - jako by byli hluchí. Jak se za hlasem ani neotočili. Jak nesledovali člověka, ale jenom láhev se sunarem. Jak šileli, když viděli láhev a nemohli pít, protože mléko muselo trochu vychladnout. Jak se drásali do krve, jak si chtěli utrhnout uši, když jsem je na minutu opustila, jak jsem s nimi musela chodit i urat, aby ihned nepropadli sebeznímačící panice...

Jak je nelítovat?

Jak je nemilovat?

Jak netoužit dát jim zameškanou lásku?

V televizi běžel dokument Miroslava Janka Vierka. Film o romské rodině, kterou zprávačka Ida Kellarová vytáhla ze zcela vybydleného domu (vytřískána okna, holé zdi, vlhko, plíseň, zima) a dala jim šanci na nový, dobrý život. V rodině byla dvanáctiletá dcera, Vierka, bystrá a šikovná holka, velmi muzikální. Rozpoznala její ohromný převýšený talent a bylo jí líto zmaru, který jí čekal v ubohých podmínkách, v nichž se svou rodinou žila.

Velice rychle se ukázalo, že rodina z bídě nikam vytáhnout nechce.

...

Po několika měsících Ida Kellarová, zklamáná a úplně bez iluzí, na konci dokumentu se slzami v očích řekla, že tomu nerozumí, Dala rodině šanci žít znovu a jinak. Dala jí své srdce. Nejlepší se sebe jí dala. I spoustu

peněz. Kus života. Už s tím nechce nic mít.

Nic! Konec. Tečka.

"...O čem by měla přemýšlet neromská rodina, která uvažuje o přijetí romského dítěte? Určitě o tom, že bude žít s dítětem, které pochází z jiného kmene. (Je to, jako kdyby si rodina kočky domácí vzala na vychování kotě pumy... Máma puma a táta puma by si s ní poradili, ale co si s odrstající pumou počne kočička?)

Malá puma bude možná potřebovat, aby se kočky občas chovaly jako opravdové šelmy a daly jí pevné najevo, že ji zvládnou. A kočky musí myslet na to, že až tohle přijaté mládě jednou vyroste, bude jiné než jejich vlastní děti a možná uteče ke svým bratrům a sestrám. Nemůže asi jinak a poučený náhradní rodič se tomu nebude divit. Ví, že dal romskému dítěti to, co nutně potřebuje každé dítě, ale nemohl mu dát romství. A to může být ve skutečném životě zatroleně těžké."

Michal řekl: Ptal jsem se sociálních pracovníků, který nás sem chodí ustavičně kontrolovat a mají na nás pořádek tak trochu pífku, ať mi řeknou procento úspěšnosti nebo neúspěšnosti adopcí a přistoupení romských dětí. Že bych to rád věděl. Protože my máme problémy jen s těma romskejma. Mě fakt mrzí, že to musím říct!

A co? Odpověďli ti?

Vždycky se nějak vymluvily.
